

МАДРИДСКИ НОЩИ

I

НАДЪ Каза дель Кампо вѣе снѣгъ.
Тегнатъ небеса куршумени.
Стихва пушечния гракъ.
Пада нощъ.
Пада мракъ.
Но свѣтлина не лумва.

Цѣлъ Мадридъ е въ снѣгове
— смѣлъ войникъ на постъ — забуленъ.
Само камioni,
хора съ пушки,
вѣтрове
тичатъ въ стихналитъ улици . . .

А въ окопитъ — покой.
Само буднитъ очи сжъ вперени.
— Хей, боецъ, готовъ ти стой,
че отсреща сжъ прицелени!

Вѣтъръ надъ окопитъ лети,
леденъ прѣстъта,
снѣга
и хората.
Ееехъ, нѣма ли куршумъ да пропищи,
да те повали, злосторнико!

Ала вѣтърътъ отмина тамъ —
къмъ отвѣднитъ редици
и отнесе пѣсенъта
на мадридскитъ войници.